

MEVZU BÜYÜK. MEVZU ÇOK BÜYÜK, MEVZU ÜLKEMİN ÇOCUKLARININ İSTİKBALİ

Gülçin AYDOĞAN

Mevzu Büyük. Mevzu Çok Büyük. Mevzu, Ülkemin Çocuklarının İstikbâli...

Evlerin bacalarından duman tütüyor. Hava soğuk. Bazı evlerin bahçelerinde kümesler var, tavuklar henüz dışarıda görünmüyor. Vakit, öğlene yaklaşmakta. 3 ekibe bölünmüştük o gün. 3 farklı okulda eş zamanlı etkinlikler yürütüyorduk. Buluşma noktamız bir köy okulu.

Bizi karşılayan üç güler yüzlü kadın. Şalvar giymiş biri, başında da el emeği göz nuru boncuk işlemeli yemenisi. Boncukları çehresini süsler. Teni yanık, gülüşü aydınlık... Toprak kokusu var sesinde. "Hoş geldiniz..." derken, hoş bulur yüreğim. 3 Anadolu kadını... Nasıl mı anladım Anadolu kadını olduklarını? Isparta'nın uzak bir beldesinde yaşamalarından değil. Ya da her sabah gün doğumunu; ahırda koyunlarının, ineklerinin, tavuklarının işleriyle ilgilenirken karşıladıkları için değil. Ayaklarında lastik, içine patik giydikleri için değil. Elleri kınalı oldukları için de değil. 3 Anadolu kadını... Okulun bahçesine girer girmez, hızlı adımlarla bize doğru yaklaşır kucaklayan bir gülümseyişle, gönülden "Hoş geldiniz..." dedikleri için...

“Çay demledik sizler için, bir şeyler hazırladık, buyrun.” Çayı demleyen siz olursunuz da biz davetinize icabet etmez miyiz hiç? Eğilerek giriyoruz kapıdan içeriye. Küçük ve sıcacık bir kulübe. Tavanına uzun uzun kalın odunlar çakılı. Sarı bir ampul aydınlatır loş havasını. Yuvarlak, odundan kesme bir masanın etrafına toplandık. Dumanı üstünde çaylar ikram edilirken, “Sıcak sıcak için çaylarınızı, beklemeyin beklemeyin, soğumadan için çaylarınızı...” samimiyetine layık tutulduk.

Masanın yanında bir koltuk. 3 Anadolu kadını oraya oturur. Boncuk işlemeli yemenisinin süslediği çehre, önce heyecanla doğrulur ve ardından coşkuyla sözü bulur: “Deyin hele, analarınız sizi ne ile besliyi? Ne ile besliyi ki, böyle hepiniz maşallah ODTÜ’yü kazanıverdiniz?” Hepimizin yüzüne kocaman gülümsemeler yayılır.

Ancak mevzu derin. Yalnızca 3 Anadolu kadının mevzusu değil üstelik. Mevzu büyük. Mevzu çok büyük. Mevzu, ülkemın çocuklarının istikbali... “Çocuklarıma okumalarını söylüyorum. Derslerine çalışsınlar, okusunlar. Ama çocuğun hevesi yok. ‘İçimden gelmiyor ana.’ diyor. Bu okumak içten gelen bir şey mi? Bazısının içinde olur da bazısının içinde olmaz öyle bir şey mi? Sizin hepinizin içinde var mıydı okumak? O yüzden mi hepiniz okudunuz?”

Derin bir sessizlik... Mevzu büyük. Mevzu çok büyük. Mevzu, ülkemın çocuklarının istikbali... Ne söylemek gerek?.. Nasıl söylemek gerek?.. Gözlerinin içine baktım usulca. Görmeye çalıştım o derdi, kara gözlerinin yuvasında. Derler ya hani, bakmak ve görmek başka. İnsan baktığını göremez ya bazen. Belki bakamaz gerçekten de ondan. Göz görmeye perdedir, kulak duymaya derler bir de. Gönlümle görmeye, gönlümle duymaya çalıştım önce. Derdiyle buluştum önce. O dert benim de gönlümde kor bir ateş... Mevzu büyük. Mevzu çok büyük. Mevzu, ülkemın çocuklarının istikbali...

Derin bir sessizlik. Gözleri, gönlüme mıhlanmış, bekler.... Tebessümle ve samimiyetle, yekpare bir inançla dökülür sözler dilimden: “Sizde görmeliler önce okumayı... Siz okumalısınız önce...”

Gözleri önüne düşer. Arkasına yaslanır. Ellerini bağlar birbirine eteği üzerinde. Derin bir nefes alır: “Doğru söylüyorsun kızım. Anasına babasına bakar ki çocuk, sabahtan akşama kadar hayvanlarla öte beriyle uğraşır. Çocuk da ‘Okumama ne gerek var? Ben de büyüyünce hayvancılık ederim.’ der bize.

‘Karnım mı doymaz, sizin gibi geçinir giderim.’ diye söyler. Doğru söylüyorsun kızım. Çocuk ne görürse onu işler. Anasını babasını hayvancılıktan başka bir işle görmeyen çocuk, okumanın kıymetini nereden bilir?”

3 Anadolu kadını... Yan yana oturmuş, gönlüyle görür, gönlüyle dinler. 3 Anadolu kadını... Tohumunu ektiler gönül bahçelerine, okumanın...

Bu satırları yazarken anacım geldi gözlerimin önüne. Beni büyütürken büyümüş o da. Okuma yazmayı pek iyi bilmezmiş. Babaannem, “Sen birinci sınıftayken okumayı öğrendiğinde, annen de okumayı öğrendi seninle.” derdi. Okul çantamı açar, yere sererdim; defterimi, kitabımı, kalemlerimi... Dizlerimi karnıma çeker üzerine eğilirdim ödevlerimin. Hemen yanı başımda annem. İkimizin ortasına koyardım; hikayeleri, resimleri, renkleri... Annemle paylaşırdık; okumayı, öğrenmeyi, heyecanı, ümidi... Sobanın üzerine yeşil mercimek sererdik. Kavrulurdu odun ateşinde bir güzel. Hadi mercimek yiyelim derdi annem. Teneffüsümüz olurdu o bizim. Her gün okul yolundan karşılamaya gelirdi beni. Botlarım çamura batmış, içi de su almış. Elleriyle yıkardı botlarımı her gün. Sobanın yanına koyardı kuruması için.

Yine günlerden bir gün, dev vakti; annem defterime bir harita çiziyor. zerine eğilmiş kitabın iyice, gözlerini ayırmadan dikkatle inceliyor. Kalem küçücük kalmış, eline sığmıyor. nce bastırmadan çiziyor, eğer yanlış olursa sildiğinde izi çıkmasın defterimde diye. Doğru izdiyse tekrar üzerinden geçiyor çizgilerin. İini de özenle boyuyor. Annem defterime harita çiziyor. Ertesi gün okulda ęretmen defterimi aliyor, herkese örnek harita diye gösteriyor. Sevinçle geliyorum eve. Anneme anlatıyorum. Annemin gözlerindeki nasıl bir mutluluk yle...

Annemin okumaya, kitaplara, kalemlere, haritalara gösterdiği kıymet ve gayret, tohumunu ekmişti yüreğime okumanın. nce annemde gördüm ben, kelimeler nasıl hecelenir. nce annemde duydum ben, "Işık, ılık süt i. Oya, ip atla." cümlelerini. Annemin her gün yıkadığı botlarda anladım ben, okula özenli gitmenin önemini. Annemle birlikte okuduk Ayřegül'n hikayelerini. Sorsalardı bana küçük yaşta, "Okumak neden önemlidir?" Diyemezdim belki bir şey. Ama gösterirdim annemle birlikte yaptım ödevleri, boyadığım resimleri, okuduğum hikayeleri...

Gülçin AYDOğAN
ODTÜ, Okul ncesi YL
21.12.2024